

че нѣкъде имало земя, равна като градина; че тамъ всѣко зрънце е живо и всѣко стрѣкче диша.

Петю си отвори очитѣ, видѣ отново разлжкатушенитѣ ниви и си помисли: нѣма такава хубава градина въ свѣта. И той си спомни за приказката. Дѣдо Янко я разправи снощи на всички. Чуха я и Петюви, и аргатитѣ, и високиятъ турчинъ, дето много малко знае български.

Когато свети Илия ходѣлъ по земята и обикалялъ нивитѣ, видѣлъ, че хора християни женатъ отъ тъмни зори до късна вечерь. Вършеятъ снопитѣ, а зърното изсипватъ въ чужди хамбари.

Видѣлъ още, какъ коняри пасатъ стотици и хиляди коне, а вечерь ги затварятъ въ чужди обори.

Видѣлъ, какъ тия добри хора доятъ хиляди крави, а млѣкото изливатъ въ чужди бакъри.

Видѣлъ, какъ стрижатъ хиляди овце, а вълната даватъ въ чужди рѣце.

Тѣхнитѣ господари носѣли други дрехи и друга била вѣрата имъ.

Станало му криво на свети Илия, рекълъ да види отблизу християнитѣ.

Почукалъ на една низка вратичка. Отворили му стопанитѣ, станали отъ трапезата, засмѣли се. Не го знаятъ кой е, ала нали е пѣтникъ, нека влѣзе.

— Седни, дѣдо, седни! — А на софрата само хлѣбецъ и лучецъ.

— Малка трапеза, сърдце да е широко, — рекълъ домакинътъ. — Може пѣкъ да ти се услади!

А на свети Илия се усладилъ и хлѣбеца, и лучеца, защото му станало драго. А драго му станало, защото стопанитѣ били засмѣни, защото кѣщата свѣтѣла, избата била варосана, чергитѣ изпрани, възглавницитѣ извезани. И домакинята и дѣщеря ѝ били като китки. Предъ иконата горѣло кандило.

— Не сж забравили Господя, — мислилъ си той.

На другия день почуква на друга низка портичка. И тамъ вижда сѣщото.

На третия день пакъ — всѣка вечерь на друга порта.

Като обиколилъ всичкитѣ ниви на тая земя и почукалъ на последната низка вратичка, пакъ го посрещнали домакинитѣ, засмѣли се, и пакъ на трапезата имало